

Arrest

nr. 94 655 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. FORNACIARI en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 september 2011, verklaart er zich op 26 september 2011 vluchteling.

1.2. Op 23 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 mei 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitisch Arabier, afkomstig uit Hay Al Hurriya (Bagdad, Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde tot februari 2006 op uw ouderlijk adres in voornoemde wijk. Op 12 februari 2006 werd u echter gearresteerd door de Amerikaanse troepen nadat ze een tip over u ontvangen hadden. Nadat u evenwel had aangetoond dat u als computerprogrammeur werkzaam was, en eerder naar de Verenigde Staten was geweest om er een opleiding te volgen, lieten ze u terug vrij. Voor de twee weken die u in gevangenschap verbleef, kreeg u vervolgens een vergoeding. Uit schrik om als verdacht te worden beschouwd, durfde u echter niet meer naar huis keren, te meer Al Hurriya een sjiitische wijk is. Gedurende de daaropvolgende maanden verbleef u ondermeer bij uw zus A. en uw broer A.. Toen u bij A. te Al Khadra (Bagdad, Irak) woonachtig was, kreeg u echter opnieuw problemen. Op 16 september 2006 vond u op de ruit van uw auto immers een driegbrief met kogel waarin u door het Islamic Army beschuldigd werd een spion van de Amerikanen te zijn. Omdat u vervolgens schrik had gedood te worden, besloot u naar Tikrit (Irak) te verhuizen, alwaar u aanvankelijk verbleef bij uw zus M. – zij was ten gevolge van het sektarisch geweld reeds in januari 2006 naar Tikrit gevlucht. Na ongeveer twee maanden, en na van het Ministerie van Watervoorzieningen het akkoord voor een tijdelijke overplaatsing naar Tikrit te hebben bekomen, ging u bij uw broer M. wonen in een van de artshuizen aan het Salahadin ziekenhuis (Tikrit) – ook uw broer was in 2006 al naar Tikrit verhuisd omwille van het sektarisch geweld. Nadien kende u geen problemen meer. U bleef aan de slag als computerprogrammeur bij voornoemd Ministerie en behaalde in de periode 2006-2010 een bijkomend diploma in de Engelse literatuur aan de Universiteit van Tikrit. Dit veranderde echter in 2011, met name toen u op 7 juli 2011 voor enkele uren werd meegenomen door enkele leden van het Islamitische leger. Ze wilden dat u hen informatie – de kaarten die u op het Ministerie digitaliseerde – doorspeelde, maar toen u weigerde lieten ze u opnieuw vrij, weliswaar met de niet mis te verstane boodschap dat ze u weldra opnieuw zouden contacteren. Op 7 september 2011 was het zover en probeerde ze u opnieuw te ontvoeren. Ditmaal wist u echter te ontkomen. Daags nadien ging u uit schrik niet werken, maar toen er een auto werd gestuurd, ging u toch. Toen de auto u diezelfde avond terugbracht, werd u alsnog een tweede maal ontvoerd. Opnieuw vroeg men u om kaarten van Tikrit door te spelen, hetgeen u opnieuw weigerde. Vervolgens bedreigden ze u en gaven ze u tien dagen de tijd om dit te regelen. Op 12 september 2011 diende u net als na de eerste ontvoering klacht in bij de politie. Omdat u echter schrik had vermoord te worden, besliste u op 13 september 2011 uw land te verlaten. Van Bagdad vloog u met Iraqi Airlines naar Turkije, vanwaar u uw reis per vrachtwagen verder zette. Op 25 september 2011 kwam u aan in België. Daags nadien, op 26 september 2011, vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 15 maart 2006; een oude identiteitskaart; een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 21 mei 2006; uw oud nationaliteitsbewijs; een verklaring van de Federale Politie, de dato 1 oktober 2011, aangaande het verlies van uw originele identiteitsdocumenten; en een oud origineel Iraaks paspoort, met vervaldatum 6 juli 2010. Daarnaast legde u ook uw origineel legerboekje neer; uw diploma's middelbaar onderwijs; uw diploma Computer Wetenschappen van de Universiteit van Bagdad; uw diploma Engelse literatuur van de Universiteit van Tikrit; uw Curriculum Vitae; een uitnodigingsbrief van het Ministerie voor Watervoorziening aangaande de opleiding die u in 2005 in de Verenigde Staten (VS) diende te volgen; het certificaat van de opleiding die u in juni-juli 2005 in de VS volgde; en een aanbevelingsbrief, de dato 17 februari 2012. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van de dreigbrief die u op 16 september 2006 ontving; een document waaruit blijkt dat uw familie gedwongen werd het ouderlijk huis te verlaten; een kopie van de Ontheemdenkaart van uw vader; de voedselrantsoenkaart van uw vader van 2006; een kopie van de eigendomsakte van het ouderlijk huis in Bagdad; een document in verband met uw gevangenschap in februari 2006; enkele medische documenten; een kopie van uw aanvraag tot verlof/overplaatsing van Bagdad naar Tikrit; uw werkbadge; uw gehandicaptenkaart; uw huidig woonstbewijs; een kopie van uw huidige rantsoenkaart; een bundel administratieve documenten aangaande uw werk; en twee klachten die u indiende bij de Iraakse politie naar aanleiding van uw ontvoering. Tot slot legde u ook uw notitieboekje neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw concrete vluchtaanleiding daar u niet aannemelijk wist te maken dat u in 2011 tot tweemaal toe ontvoerd zou geweest zijn. Zo zou u de eerste maal, op 8 juli 2011, zelf mee gegaan zijn met uw 'ontvoerders' en zou u al na anderhalf uur weer vrijgelaten zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 21-24). Voorts zou u ook bij de tweede 'ontvoering', op 8 september 2011, slechts twee à drie uur vastgehouden geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 21-24). Dat u daags voordien, op 7 september 2011, al aan een 'ontvoering' ontsnapt zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 23), is evenmin plausibel, daar de manier waarop u er aan ontsnapt zou zijn – met name dat uw 'ontvoerders' u eerst zouden toegelaten hebben uw lunch op het werk achter te laten (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 23) – allesbehalve waarschijnlijk is. Mocht er ondanks dit alles toch sprake geweest zijn van een 'ontvoering', dan dient alsnog opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen aangaande de identiteit van uw 'ontvoerders' allerminst weten te overtuigen. Zo sprak u zichzelf tegen door tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat u door onbekenden werd ontvoerd (CGVS Vragenlijst, 18 oktober 2011, p. 3), en nadien, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, te stellen dat u hun identiteit aanvankelijk niet kende, maar nadien vernam dat het om leden van het Islamic Army zou hebben gegaan (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 22). Daarnaast is het ook maar weinig aannemelijk dat 'uw ontvoerders' pas zouden aangegeven hebben lid te zijn van voornoemde organisatie toen u hen vertelde dat u reeds eerder problemen had gehad met het Islamic Army (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 22), en dient nog opgemerkt te worden dat het, gelet op uw onuitsproken profiel – u bent immers een doorsnee computerprogrammeur – en de laksheid van uw 'ontvoerders' (cfr. supra), sowieso onwaarschijnlijk is dat u in het geval van een terugkeer naar Irak nog door uw 'ontvoerders' gevisieerd zou worden.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog toegevoegd worden dat naast bovenstaande elementen ondermijnt ook het feit dat uw asielaanvraag ingestudeerd lijkt te zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 13; Document 27) evenzeer de waarachtigheid van de door u aangehaalde 'ontvoeringen', en bevestigt de vaststelling dat u in Irak omwille van deze problemen geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde 'ontvoeringen' louter problemen van lokale aard zijn en dat zelfs indien er al geloof aan zou kunnen gehecht worden, quod non, u enkel in Tikrit gevaar lijkt te lopen. Uw bewering dat het Islamic Army u ook in Bagdad zou kunnen terugvinden (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 24), is in dit verband niet afdoende, daar uw bewering dat uw 'ontvoerders' lid zouden geweest zijn van het Islamic Army, niet geloofwaardig werd geacht (cfr. supra). Daarnaast lijkt er in Bagdad – waar u tot september 2006 gewoond hebt en bovendien nog steeds ingeschreven staat – op heden geen gegronde vrees vervolging te bestaan in hoofde van uw persoon. Dat u destijds Bagdad verliet na een dreigbrief te hebben ontvangen waarin u beschuldigd werd een spion voor de Amerikanen te zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 4-6), verandert hier niets aan, daar er voldoende aanwijzingen zijn dat u de dreigbrief in kwestie toen ontving omwille van de sektarische spanningen en het geweld dat Al Hurriya, net als de rest van Bagdad, toen kenmerkte. Zo verklaarde u dat uw arrestatie door de Amerikaanse troepen in februari 2006 er kwam na een tip van een Sjiiitische buurtbewoner (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 4; 19-20), stelde u dat de situatie in Bagdad in 2006 heel slecht was (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 4-5), en gaf u aan dat uw familieleden in 2006 enkel en alleen naar Tikrit verhuisden omwille van het toenmalig sektarisch geweld in Al Hurriya (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 6; 8-10). Daarenboven blijkt de vrees die u destijds te Bagdad kende niet langer actueel te zijn – de voorbije jaren verbleef u immers nog af en toe in Bagdad (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, p. 16; Document 11) – en is de veiligheidssituatie er de laatste jaren aanzienlijk verbeterd (cfr. infra). Tot slot lijkt het voor u ook praktisch mogelijk om zich opnieuw in Bagdad te vestigen, daar zowel uw broer A. (Hay Al Khadra) als uw zus A. (Hay Al Ghazaliya) er nog steeds woonachtig zijn (Gehoorverslag CGVS, 1 maart 2012, pp. 10; 24). Dientengevolge is het Commissariaat-generaal dan ook van oordeel dat zelfs indien de door u aangehaalde 'ontvoeringen' al geloofwaardig zouden zijn, quod non, u zich probleemloos terug in Bagdad zou kunnen vestigen.

Aangaande uw fysieke besognes dient tot slot opgemerkt worden dat dit problemen van louter medische aard zijn die op zich geen enkel verband houden met de criteria vervat in de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht

aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad (Hay Al Hurriya) in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad blijkt uit een grondige analyse van de beschikbare bronnen en literatuur door CEDOCA enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht is tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). Sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad evenwel enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel echter hetzelfde patroon als voorheen en blijven in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Kortom, uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van "open combat" is. Er wordt actueel met andere woorden geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat overigens ook uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, alsook uw legerboekje, Curriculum Vitae, diploma's en opleidingscertificaten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit, nationaliteit en loopbaan bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. Het document aangaande uw gevangenschap toont enkel aan dat u in februari 2006 door het Amerikaanse leger werd gearresteerd, terwijl de door u neergelegde medische attesten louter bewijzen dat u fysieke besognes/problemen hebt. De dreigbrief die u op 16 september 2006 zou ontvangen hebben, heeft op zich weinig bewijswaarde daar het een niet-gedateerde kopie betreft en uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke document in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen is – hetgeen inhoudt dat het mogelijks op uw vraag of op basis van uw verklaringen opgesteld werd. De andere door u neergelegde documenten tonen dan weer enkel aan dat uw familie in 2006 gedwongen werd Al Hurriya te verlaten, of betreffen louter administratieve stukken die u bekam in het kader van uw verhuis/overplaatsing van Bagdad naar Tikrit. De twee klachten die u bij de Iraakse politie indiende naar aanleiding van uw ontvoering in 2011 hebben net als de door u neergelegde dreigbrief maar weinig bewijswaarde, om gelijkaardige redenen. De bewijswaarde van uw notities werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en tracht deze te weerleggen.

Met betrekking tot de ontvoeringen betoogt verzoeker dat hoe lang iemand ontvoerd wordt, 2 uur of 5 uur, geen belang heeft om uit te maken hoe gegrond zijn vrees is. Het is duidelijk dat de ontvoerders verzoeker hebben bedreigd en dat deze dreiging een significante psychologische impact heeft gehad op verzoeker. De wijze waarop is eveneens van geen belang. Doordat de ontvoeringen niet gewelddadig verliepen is verzoeker ook eenmaal kunnen ontsnappen.

Of een ontvoerde nu een computerprogrammeur, kuisvrouw of directeur is, heeft in het kader van een asielpcedure geen belang. Verzoeker had toegang tot waardevolle informatie waardoor hij het doelwit werd van de ontvoerders.

Verzoeker wilde zijn asielrelaas zo goed en coherent mogelijk overbrengen. Het is dan ook niet meer dan logisch dat hij zijn verhaal op voorhand heeft ingestudeerd om ervoor te zorgen dat hij geen belangrijke details of onderdelen van het verhaal zou vergeten te vertellen door de stress van het interview.

De ontvoeringen die in Tikrit plaatsvonden zijn geen gevolg van sektarische spanningen; zij hadden enkel de persoon van verzoeker als doel. Dat de Islamic Army verzoeker bij terugkeer naar Irak ook zou kunnen terugvinden in Bagdad is daarom zeer waarschijnlijk.

Dat verzoeker niet onmiddellijk op de hoogte was van de identiteit van zijn ontvoerders heeft te maken met het feit dat het geen stelregel is dat ontvoerders direct hun identiteit dienen kenbaar te maken.

Verzoeker was ten tijde van het interview ernstig ziek waardoor hij bepaalde delen van zijn asielrelaas misschien niet voldoende duidelijk heeft overgebracht.

Verzoeker vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen op grond van de volgende vaststellingen: (i) verzoekers concrete vluchtaanleiding, met name twee ontvoeringen, is niet aannemelijk, (ii) verzoekers asielrelaas lijkt ingestudeerd, (iii) verzoekers ontvoeringen voor zover er al geloof kan worden gehecht, zijn louter lokaal van aard zodat hij zich probleemloos terug in Bagdad kan vestigen, (iv) verzoekers medische problemen houden geen enkel verband met de criteria vervat in artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, (v) voor burgers uit Bagdad is er actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet

2.3. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers concrete vluchtaanleiding is gelegen in twee ontvoeringen die respectievelijk plaatsvonden in de maanden juli en september voor zijn vertrek uit Irak.

Verzoeker kan echter niet aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk ontvoerd werd. Nog daargelaten dat beide ontvoeringen telkens slechts enkele uren in beslag namen sprak verzoeker zich immers tegen over de identiteit van zijn ontvoerders. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij ontvoerd werd door onbekenden terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde

dat hij hun identiteit aanvankelijk niet kende, doch nadien vernam dat het om leden van het Islamic Army ging. Ook de wijze waarop verzoeker vernam dat zijn ontvoeders lid waren van het Islamic Army is niet plausibel. Er kan immers niet worden aangenomen dat zij zich slechts bekend maakten nadat verzoeker hen vertelde dat hij reeds eerder problemen zou hebben ondervonden met hun organisatie. Dat verzoeker 'misschien' bepaalde onderdelen van zijn asielaanvraag niet voldoende duidelijk heeft overgebracht omdat hij ziek was is geen aannemelijke verklaring. Niet enkel blijkt uit geen enkel medisch getuigschrift dat verzoekers cognitieve geheugen aangetast zou zijn, of hij al dan niet bekend was met de identiteit van de ontvoeders behoort bovendien tot de kern van het asielaanvraag. Tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen hierover ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielaanvraag. De vaststelling tenslotte dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens de pauze van het gehoor bij het Commissariaat-generaal een beroep doet op schriftelijke notities waarin zijn asielaanvraag in detail wordt weergegeven versterkt het ongeloofwaardig karakter ervan. De feiten aan de basis van het asielaanvraag, meer bepaald twee ontvoeringen, zijn immers dermate ingrijpende gebeurtenissen in iemands leven dat, indien ze zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, men deze spontaan kan weergeven zonder hiervoor een beroep te moeten doen op geheugensteuntjes.

Hoe dan ook, zelfs al zou worden aangenomen dat het asielaanvraag van verzoeker geloofwaardig is, *quod non*, dan nog oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief in Bagdad beschikt. Verzoeker en zijn familie zijn immers in 2006 uit Bagdad vertrokken hoofdzakelijk omwille van het sektarisch geweld in de wijk Al Hurriya, zoals hij ook toegeeft in zijn verzoekschrift. Bovendien legt verzoeker van de dreigbrief die hij in 2006 in Bagdad zou hebben ontvangen slechts een fotokopie neer waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht. Tenslotte, nu verzoeker vertrokken is uit Tikrit en niet langer tewerkgesteld is in het ministerie als computerprogrammeur is het niet aannemelijk dat zijn 'ontvoeders' hem nog in Bagdad zouden gaan zoeken. Verzoekers broer en zus zijn bovendien woonachtig in Bagdad zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij er zich, gelet op het voorgaande, niet bij zijn familie kan vestigen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van de toepassing van artikel 48/4, §2, c) blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal vooreerst niet betwist dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst. Op grond van een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, "*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad*" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier met update toegevoegd aan de verweernota), blijkt echter dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. Met recht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat deze analyse over de veiligheidssituatie in Bagdad niet correct zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER